

Rikosasioiden käsittelyn kesto hovioikeudessa

ASIAN VIREILLETULO

Oikeuskanslerille 5.9.2023 osoitetussa kirjoituksessa pyydettiin oikeuskansleria kiinnittämään huomiota Helsingin hovioikeuden käsittelyaikoihin 1.9.2023 (R 19/945) ja 4.5.2023 (R 20/947) annetuissa ratkaisuissa.

SELVITYS

Helsingin hovioikeuden presidentti on toimittanut 25.10.2023 pyytämäni lausunnon sekä hovioikeuden ratkaisukokoonpanojen selvitykset.

Pyysin hovioikeuden presidenttiä hankkimaan selvityksen vielä siitä, millä tavoin esittelystä ratkaistavien asioiden käsittelyn joutuisuudesta ja näiden seurannasta hovioikeudessa on ohjeistettu sekä antamaan lausuntonsa ohjeistuksen noudattamisesta asian R 20/947 käsittelyssä. Pyysin samalla varaamaan asian valmistelusta vastanneelle hovioikeudenneuvokselle ja puheenjohtajalle tilaisuuden täydentää aiempia selvityksiään. Hovioikeuden presidentti on toimit-
tanut 17.6.2024 pyytämäni lausunnon ja selvitykset.

Lopuksi pyysin hovioikeuden presidenttiä hankkimaan asian R 20/947 käsittelystä selvityksen myös osaston johtajana toimineelta. Hovioikeus on toimittanut 15.8.2024 pyytämäni osaston johtajan selvityksen.

RATKAISU

1 Sovellettavia säännöksiä

Perustuslain 21 §:n mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimessa asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä.

Tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n 1 momentin mukaan tuomari käyttää tuomiovaltaa itsenäisesti ja tässä toiminnassaan häntä sitoo vain laki. Pykälän 2 momentin tuomarilla on velvollisuus ratkaista hänen käsiteltäväkseen jaettu asia. Tuomarin on virkatoimissaan oltava tunnollinen ja huolellinen. Hänen on käsiteltävä ja ratkaistava asia joutuisasti. Pykälän 3 momentin mukaan tuomariin sovellettavista virkamiehen yleisistä velvollisuuksista säädetään lisäksi valtion virkamieslain (750/1994) 4 luvussa ja muualla laissa.

2 Helsingin hovioikeuden asia R 20/947

Tapahtumatiedot

Helsingin käräjäoikeudessa oli käsitelty asia, jossa vastaajaa syytettiin rattijuopumuksesta ja laiminlyönnistä noudattaa poliisin antamaa pysähtymismerkkiä. Jälkimmäisestä menettelystä syyttäjä vaati vastaajalle rangaistusta ensisijaisesti niskoittelusta poliisia vastaan ja toissijaisesti liikennერიkkomuksesta. Käräjäoikeus antoi asiassa tuomion 13.2.2020 lukien vastaajan syyksi rattijuopumuksen ja liikennერიkkomuksen, joista vastaajalle tuomittiin sakkorangaistus.

Vastaaja ja syyttäjä valittivat tuomiosta hovioikeuteen. Asia saapui hovioikeuteen 24.4.2020. Syyttäjälle ja vastaajalle myönnettiin jatkokäsittelyluvat toukokuussa 2020 ja asianosaisilta pyydettyt kirjalliset vastaukset saapuivat hovioikeuteen kesäkuussa 2020. Hovioikeus antoi tuomion 3.5.2023, eli käsittelyaika hovioikeudessa oli noin kolme vuotta.

Arvioinnin lähtökohtia

Hovioikeuden ratkaisukokoonpano on selvityksessään tuonut esille hovioikeuden ruuhkautunut työtilannetta ja kertonut asian käsittelyä viivästyttäneen ennen kaikkea valmistelusta vastaavan jäsenen lukuisat muut varsin laajojen asioiden pääkäsittelyt. Tuomioiden kirjoittamisessa on jouduttu priorisoimaan ja edistämään vangittujen asioita ja muita pääkäsittelyssä käsiteltyjä juttuja.

Asiaa ei ole koskenut mikään laissa säädetty erityinen kiireellisyysperuste. Kyse on ollut tavanomaisesta liikennერიkkomuksesta, josta rangaistukseksi on vaadittua sakkoa. Hovioikeudessa kyse on ollut ainoastaan toista syytekohtaa koskevasta oikeudellisesta arviosta ja rangaistuksen

määräämisestä. Hovioikeudessa ei ole ollut tarvetta toimittaa pääkäsittelyä eikä näytön luotettavuus ole vaarantanut käsittelyn keston seurauksena.

Lähes kolmen vuoden käsittelyaika hovioikeudessa on kuitenkin varsin pitkä yksinkertaisen rikosasian laatuun ja laajuuteen nähden. Hovioikeuden käsittelyvaiheista saadussa selvityksessä huomioni on kiinnittynyt erityisesti siihen, että asia oli ratkaistu esittelystä jo 4.1.2022, mutta valmistelusta vastannut jäsen oli laatinut ratkaisukonseptin seuraavan version valmiiksi vasta 30.12.2022 eli lähes vuosi myöhemmin.

Hovioikeuden ohjeistus

Tuomioistuimissa ei ole lakisääteisiä aikarajoja esittelyasioiden ratkaisujen antamiselle.

Helsingin hovioikeuden työjärjestyksen 43 §:n mukaan lainkäyttöasiat on käsiteltävä ja ratkaistava joutuisasti. Asian valmistelussa on viipymättä selvitettävä asian kiireellisyyteen tai käsittelyaikaan vaikuttavat seikat. Päättösneuvotteluissa on ratkaisuehdotuksen laatimiselle ja sen käsittelylle asetettava määräajat, jollei se ole asian laadun tai käsittelytavan vuoksi tarpeetonta. Jos ilmenee, että ratkaisuehdotuksen laatiminen tai käsittely viivästyy, puheenjohtajan on selvitettävä viipymisen syy ja keskusteltava toimenpiteistä, joilla ratkaisu voitaisiin antaa joutuisasti. Tarvittaessa puheenjohtajan on ilmoitettava viipymisestä osaston johtajalle sen mukaan kuin siitä on osastolla tarkemmin sovittu. Kiireellisesti käsiteltäviä ovat asiat, jotka lain mukaan on käsiteltävä kiireellisinä tai jotka niiden laadun vuoksi edellyttävät kiireellistä käsittelyä. Hovioikeudessa laaditaan ohjeluonteinen luokittelu kiireellisesti käsiteltävistä asioista. Asianhallintaan tehdään asian kiireellisyydestä merkintä tämän luokituksen mukaisesti.

Lisäksi hovioikeudessa on otettu 4.3.2022 käyttöön apuvälineeksi ja osaksi perehdytysaineistoa asiakirja ”Työvaiheiden ohjeellisia määräaikoja”. Sen mukaan valmistelusta vastaavalle jäsenelle (tai esittelijälle) olisi varattava ratkaisuehdotuksen laatimista varten kaksi viikkoa ja muille jäsenille tarkistusta varten viikko per jäsen.

Hovioikeuden presidentti on lausunnossaan todennut, että hovioikeudessa järjestetään noin kolme kertaa vuodessa jokaisen osaston kanssa niin sanotut osastokeskustelut, joihin osallistuu presidentti ja osaston johtaja, hänen sijaisensa ja kanslianhoitaja. Näissä keskusteluissa käydään läpi muun muassa jo ratkaistujen mutta antamatta olevien juttujen tilannetta. Osaston johtaja myös oma-aloitteisesti seuraa osastonsa juttuvirtaa.

Valmistelusta vastaavan jäsenen menettely

Vaikka kirjallisessa menettelyssä käsiteltävistä asioista laissa ei ole nimenomaista määräaikaa ratkaisun antamisesta esittelyn jälkeen, tulee tuomarin kuitenkin noudattaa tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n 2 edellyttämää velvollisuutta käsitellä ja ratkaista asia joutuisasti.

Selvityksessään A on selostanut yksityiskohtaisemmin asian käsittelyn vaiheita ja vuoden 2022 ruuhkautunutta työtilannettaan, jonka seurauksena asian käsittely viivästyi. A on todennut tuntevansa huonoa omaatuntoa ja joutuneensa erittäin hankalaan ristiriitatilanteeseen, kun hän ei ole pystynyt ruuhkautuneessa työtilanteessa kaikissa asioissa vastaamaan tuomarille säädettyyn velvollisuuteen käsitellä ja ratkaista asiat joutuisasti. A on todennut, että erityisesti tunnollisen ja huolellisen virkamiehen kohdalla kaikkien työtehtävien suorittaminen viivytyksettä ei aina onnistu, vaikka tekisi kuinka pitkiä työpäiviä, sillä eri vaiheissa olevia asioita on niin suuri määrä.

Tuomioistuinten riippumattomaan asemaan kuuluu mahdollisuus järjestää lainkäyttötyössä noudatettavat käytännöt ja menettelytavat tuomioistuimen parhaaksi katsomallaan tavalla. Käytännössä hovioikeuden kollegiaalinen päätöksentekomenettely ja siihen liittyvä kirjoitusprosessi lienee kuitenkin usein tehokkainta pyrkiä toteuttamaan mahdollisimman yhdenmukaisesti siten, ettei ratkaisukokoonpanon jäsenet joutuisi palauttamaan mieliin samaa asiaa useita kertoja. Tällaiseen tavoitteeseen tähtää mielestäni myös Helsingin hovioikeuden työjärjestyksen määräykset sekä hovioikeuden asiakirja työvaiheiden ohjeellisista määräajoista, jonka mukaan valmistelusta vastaavalle jäsenelle (tai esittelijälle) olisi varattava ratkaisuehdotuksen laatimista varten kaksi viikkoa.

Käsiteltävä asia oli ratkaistu hovioikeudenneuvos A:n esittelystä 4.1.2022. Selvityksensä mukaan A oli jo esittelyä varten laatinut luonnoksen ratkaisukonseptista, mutta esittelyn jälkeen sai ratkaisukonseptin seuraavan version laadittua vasta lähes vuosi myöhemmin 30.12.2022. Asian käsittelyssä oli siten lähes vuoden pituinen jakso, jolloin A ei edistänyt esittelyssä jo ratkaistua asiaa. Asiakirjojen perusteella kyseessä on ollut laadultaan tavanomainen ja laajuudeltaan varsin suppea asia. Sekä ratkaisukokoonpanon puheenjohtaja että osaston johtaja olivat kiinnittäneet A:n huomiota asian käsittelyn viipymiseen ja myös siihen, että yksi kokoonpanon jäsenistä oli siirtymässä pois hovioikeudesta. A ei kuitenkaan kyennyt laatimaan ratkaisukonseptia valmiiksi tätä ennen, mistä aiheutui osaltaan ylimääräistä vaivaa muille ratkaisukokoonpanon jäsenille. Totean, että hovioikeudenneuvos A:n menettelyssä ei ole asiassa toteutunut laissa tuomarilta edellytettävä joutuisuusvaatimus.

A:n selvityksestä ilmenee hänen kehittäneen omia työprosessejaan vastaavanlaisten viivästysten välttämiseksi. Lisäksi A on todennut Helsingin hovioikeuden saaneen lisäresursseja ja hovioikeuden pyrkineen myös yhdessä kehittämään työtapoja, jotta tuomarille asetettuihin velvollisuuksiin pystytään vastaamaan.

Muiden ratkaisukokoonpanon jäsenten ja osaston johtajan menettely

Asiassa saadun selvityksen perusteella ratkaisukokoonpanon puheenjohtaja oli pyrkinyt hovioikeudessa annetun ohjeistuksen mukaisesti edistämään esittelyssä ratkaistun asian etenemistä ja ilmoittanut osaston johtajalle käsittelyn viipymisestä. Myös osaston johtaja oli omilla toimenpiteillään kiinnittänyt valmistelusta vastaavan jäsenen huomiota asian käsittelyn viipymiseen. Hovioikeuden presidentti on lausunnossaan todennut, että osastonjohtajan ja myös puheenjohtajan keinot asioiden kiirehtimiseen ruuhkaisessa hovioikeudessa ovat olleet rajalliset.

Saatujen selvitysten perusteella minulla ei ole aihetta arvostella asiassa osaston johtajan, hovioikeuden puheenjohtajana toimineen tai ratkaisukokoonpanon kolmannen jäsenen menettelyä.

3 Helsingin hovioikeuden asia R 19/945

Tapahtumatiedot

Helsingin kärjäoikeus antoi muun ohella ryöstöä koskeneessa asiassa tuomion 26.2.2019. Vastaajat valittivat tuomiosta ja asianomistaja teki vastavalituksen. Asia tuli Helsingin hovioikeudessa vireille 15.4.2019. Asianosaiset toimittivat hovioikeuden pyytämät kirjalliset vastaukset toukokuussa 2019. Hovioikeus sopi pääkäsittelyn ajankohtaa asianosaisten kanssa tammi-kuussa 2020 ja pääkäsittely sovittiin toimitettavaksi 10.11.2020. Pääkäsittely jouduttiin perumaan, koska asianomistajaa ei saatu haastettua pääkäsittelyyn.

Hovioikeus tiedusteli marraskuussa 2020 asianosaisilta sopivia uusia pääkäsittelyajankohtia. Pääkäsittely sovittiin toimitettavaksi 8.3.2022. Pääkäsittely jouduttiin tällöinkin perumaan, koska asianomistaja ei saapunut pääkäsittelyyn ja hänen kuulemisensa oli asianosaisten ja hovioikeuden käsityksen mukaan välttämätöntä.

Hovioikeus tiedusteli huhtikuussa 2022 asianosaisilta sopivia pääkäsittelyajankohtia. Pääkäsittely sovittiin toimitettavaksi 27.4.2023, jolloin pääkäsittely toteutui. Hovioikeus antoi tuomion 1.9.2023 eli noin neljä kuukautta pääkäsittelyn toimittamisesta.

Pääkäsittelyn viipyminen

Asian käsittely hovioikeudessa kesti noin 4 vuotta ja 4 kuukautta, joka on ollut asian laatuun ja laajuuteen nähden varsin pitkä käsittelyaika. Asianosaisten oikeusturvan kannalta tyydyttävänä ei voida pitää tilannetta, jossa hovioikeus pääsee ottamaan vastaan henkilötodistelua ja ratkaisemaan vakavaa rikosasiaa vasta yli neljä vuotta käräjäoikeuden tuomion jälkeen.

Kuten hovioikeuden ratkaisukokoonpano on selvityksessään todennut, käsittelyn tavanomaista pidempi kesto on johtunut kuitenkin pääosin hovioikeudesta riippumattomista syistä. Pääkäsittely oli kaksi kertaa jouduttu peruuttamaan asianomistajan tavoittamattomuuden ja poissaolon vuoksi.

Huomioni on kiinnittynyt kuitenkin myös hovioikeuden pääkäsittelyjen aikatauluttamiseen. Asia oli tullut vireille hovioikeudessa huhtikuussa 2019, mutta ensimmäinen pääkäsittely oli aikataulutettu vasta marraskuulle 2020. Kun pääkäsittely oli peruuntunut, seuraava pääkäsittely oli aikataulutettu maaliskuulle 2022. Kun tämäkin pääkäsittely oli peruuntunut, pääkäsittely oli aikataulutettu huhtikuulle 2023, jolloin asia oli saatu käsiteltyä.

Pääkäsittelyt oli aikataulutettu kolme kertaa varsin pitkän ajan päähän. Laillisuusvalvonnassa tehtyjen havaintojen perusteella tiedossani ovat hovioikeuden pääkäsittelyjen aikatauluttamiseen liittyvät haasteet, joiden taustalla on ollut pitkälti kysymys ruuhkautuneesta työtilanteesta ja myös oikeudenhoidon resurssien riittämättömyydestä, jota on tuotu esille muun ohella valtioneuvoston eduskunnalle antamassa oikeudenhoidon selonteossa ([VNS 13/2022 vp](#)). Erityisesti vuonna 2020 koronaviruspandemian edellyttämät terveysturvallisuustoimenpiteet vaikeuttivat myös osaltaan pääkäsittelyjen järjestämistä. Käsittelyjen nopeamman aikataulutuksen esteenä saattavat olla hovioikeuden omien aikataulujen ohella myös syyttäjien ja avustajien esteet.

Tiedossani ei ole, miten pääkäsittelyjen aikataulutuksesta tässä asiassa yksityiskohtaisesti eri vaiheissa sovittiin. Selvää kuitenkin on, että hovioikeus oli pääkäsittelyjen peruunnuttua ryhtynyt välittömästi toimiin uuden pääkäsittelyajan sopimiseksi. Asiaa ei ole koskenut mikään laissa säädetty erityinen kiireellisyysperuste eikä aikataulutus ole ilmeisesti poikennut hovioikeuden tuolloisesta tavanomaisesta pääkäsittelyn aikataulutuksesta. Minulla ei ole siten aihetta arvostella hovioikeuden menettelyä näiltä osin.

Tuomion antamisen määräajan ylittyminen

Oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 §:n 2 momentin mukaan hovioikeuden tuomio on annettava 30 päivän kuluessa pääkäsittelyn päättämispäivästä. Jos ratkaisua ei voida erityisestä syystä antaa sanotussa määräajassa, se on annettava niin pian kuin mahdollista. Lain esitöissä ([HE](#)

[33/1997 vp](#), s. 47) erityiseksi syyksi määräajan ylittymiselle on katsottu olevan esimerkiksi se, kun tuomiota ei asian laajuuden vuoksi voida laatia valmiiksi määräajassa.

Hovioikeudessa pääkäsittely oli toimitettu 27.4.2023 ja tuomio oli annettu 1.9.2023. Tuomion antaminen oli siten ylittänyt oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 §:ssä säädetyn 30 päivän määräajan noin kolmella kuukaudella.

Hovioikeuden ratkaisukokoonpanoon kuuluneet hovioikeudenneuvokset B, C ja D ovat yhteisessä selvityksessään tuoneet esille tuomion antamisen ajankohtaan vaikuttaneen sekä työtilanteen että ratkaisukokoonpanon jäsenten kesälomien. Lisäksi hovioikeuden ratkaisukokoonpanon selvityksessä on tuotu esille hovioikeuden ratkaisussaan muuttaneen käräjäoikeuden tuomiota olennaisilta osin.

Tuomioistuinten riippumattomaan asemaan kuuluu mahdollisuus organisoida lainkäyttötyössä noudatettavat käytännöt ja menettelytavat tuomioistuimen parhaaksi katsomalla tavalla. Tuomioistuinten riippumatonta harkintavaltaa rajoittaa kuitenkin se, mitä lainsäätäjä on hovioikeuden menettelytavoista säättänyt. Oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 §:n 2 momentissa on säädetty ratkaisun antamiselle määräaika, josta voidaan säännöksen nojalla poiketa vain erityisestä syystä.

Ylimmät laillisuusvalvojat ovat jo vuosien ajan tehneet havaintoja tilanteista, joissa hovioikeuden tuomion antaminen on viivästynyt oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 §:n 2 momentissa tarkoitettusta 30 päivän määräajasta. Eduskunnan apulaisoikeusasiamies on joulukuussa 2022 antamassaan ratkaisussaan omana aloitteenaan tutkinut laajemmin hovioikeuksien käytännön mahdollisuuksia noudattaa ratkaisun antamiselle asettua 30 päivän määräaikaa ([EOAK/2472/2020](#)). Päätökseen kirjatusta Helsingin hovioikeuden apulaisoikeusmiehelle antamasta selvityksestä ilmenee, että ratkaisun antaminen oli vuosina 2020-2021 viivästynyt hovioikeudessa laissa säädetystä määräajasta 75-80 %:ssa pääkäsittelyssä ratkaistuista asioista (s. 8).

Perustuslain 108 §:n 1 momentin mukaan oikeuskanslerin tulee muun ohella valvoa, että tuomioistuimet noudattavat lakia ja täyttävät velvollisuutensa. Nyt tutkittavanani ei ole yleisemmin hovioikeuden menettelytavat, vaan se laillisuusvalvonnallinen kysymys, voidaanko hovioikeuden tässä asiassa esittämiä seikkoja ylittää lainkohdan mukainen 30 määräaika pitää oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 §:n 2 momentissa tarkoitettuina erityisinä syinä.

Laillisuusvalvontakäytännössä on perinteisesti katsottu, ettei tuomion antamisen viipymistä voida oikeuttaa tuomioistuimen sisäisiin työjärjestelyihin liittyvillä seikoilla, vaan sellaiset seikat kuin muiden juttujen aikataulut ja etukäteen tiedossa olevat henkilöstön vuosilomat olisi pyrittävä huomioimaan siten, että työjärjestelyt mahdollistaisivat oikeudenkäymiskaarella säädet-

tyjen määräaikojen noudattamisen ([OKV/10/50/2008](#)). Lainsäätäjä on säätänyt oikeudenkäymiskaaren 24 luvun 17 §:n selkeän määräajan, jota hovioikeudet eivät voi itse asettamiensa tavoitteiden varjolla syrjäyttää.

Toisaalta selvää on, että 30 päivän säännön noudattamisen kannalta esimerkiksi ennen kesälomakautta toimitettavat pääkäsittelyt ovat haasteellisia riippumatta siitä, miten työt hovioikeuksissa yleisellä tasolla järjestetään. Ilmeistä myös on, että hovioikeuksien mahdollisuudessa noudattaa määräaikaa on osaltaan kysymys myös oikeudenhoidon resursseista. Hovioikeuden jäsenillä tulisi olla pääkäsittelyjen ohella riittävästi aikaa ratkaisuluonnosten tekemiselle ja tarkastamiselle, jotta laissa asetettua 30 päivän sääntöä voidaan noudattaa.

Käytettävissäni olevan aineiston perusteella asiassa ei nähdäkseni ole ollut kyse erityisen laajasta tai vaativasta tosiasia- ja oikeuskysymyksiä sisältäneestä asiakokonaisuudesta. Hovioikeuden pääkäsittelyssä kuultiin neljää henkilöä, kirjallisia todisteita on ollut noin kymmenen eikä 14 sivun mittainen hovioikeuden tuomio ole ollut erityisen laaja. Hovioikeuden tekemän oikeudellisen ratkaisun perustelut ovat tuomiossa sivuilla 3-8. Nämä perustelut alkavat hovioikeudessa esitetyn näytön selostamisella (s. 3-5), minkä jälkeen näytön arviointia ja johtopäätöksiä on tuomiossa kuuden kappaleen verran (s. 5-6). Rangaistuksia, korvausvelvollisuutta, rikosuhrimaksua sekä oikeudenkäynti- ja todistelukustannuksia on perusteltu tuomion sivuilla 6-8, jonka jälkeen tuomiolauselmat muodostavat tuomion sivut 9-14. Yksistään sen perusteella, että hovioikeus oli muuttanut käräjäoikeuden tuomiota olennaisilta osin, ei nähdäkseni voi tehdä johtopäätöstä, että käsillä olisi ollut lain tarkoittama erityinen syy poiketa 30 päivän pääsäännöstä.

Hovioikeuden ratkaisukokoonpanon selvityksessä esitetyt seikat ovat sinänsä ymmärrettävästi viivästyttäneet tuomion antamista. Toisaalta ratkaisukokoonpanon jäsenten vuosilomissa ja muissa virkatehtävissä ei ole esitetty olleen mitään ennakoimatonta. Pääkäsittely oli pidetty huhtikuun lopulla, joten laissa säädetyn pääsäännön mukaan tuomio olisi tullut antaa jo toukuussa ennen tavanomaisinta kesälomakautta.

Asiassa ei ole esitetty sellaista selvitystä, jonka perusteella voisin vakuuttua siitä, että vasta kolme kuukautta laissa asetetun 30 päivän pääsäännön jälkeen – ja siis neljän kuukauden kulluttua pääkäsittelystä – annettu tuomio olisi lain tarkoittamalla tavalla annettu ”niin pian kuin mahdollista”. Menettely ei myöskään ole ollut omiaan toteuttamaan perustuslain 21 §:n 1 momentissa turvattua oikeutta viivytyksettä tapahtuvaan oikeudenkäyntiin ottaen huomioon sekin seikka, että asia oli ollut hovioikeudessa vireillä neljä vuotta jo ennen pääkäsittelyn toimittamista. Saatan käsitykseni hovioikeuden ratkaisukokoonpanon tietoon.

Johtopäätökset ja toimenpiteet

Kiinnitän Helsingin hovioikeuden hovioikeudenneuvos A:n huomiota tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n 2 momentissa tuomarille säädettyyn velvollisuuteen käsitellä ja ratkaista asia joutuisasti.

Saatan edellä kohdassa 3 lausumani käsityksen tuomion antamisen viivästymisestä Helsingin hovioikeudessa asian ratkaissseen ratkaisukokoonpanon tietoon.

Asia ei anna aihetta muihin toimenpiteisiini.

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti.

Apulaisoikeuskansleri

Mikko Puumalainen

Esittelijäneuvos

Juho Lehtimäki